

Duke & Louis - January 10, 1946

Duke Ellington Society of Sweden, DESS

ISSN 1400-8831

DESS, c/o Jan Falk
 Box 22062, 104 22 Stockholm
 Telefon 08-652 07 90, mobil 070-552 07 90

Redaktionsgrupp:
 Bo Hausman, Bo Holmqvist,
 Thomas Erikson, Rolf Dahlgren

Plusgiro 11 63 75 - 7
Hemsida: www.ellington.se
PayPal account: duke@ellington.se

DESS medlemsavgift
 är per kalenderår: inom Norden 200 kr.

Membership outside Scandinavia
 annual fee USD 42.

Vid köp hos DESS använd vårt
 Plusgiro 11 63 75 - 7

Våren och sommaren har varit intensiv med utdelningen av Alice Babs-stipendiet i mars, vår nye trumpetare med stjärnstatus Karl Olandersson på SAMI i april samt konferensen Ellington 2008 i London i maj. Allt recenseras i denna DESS Bulletin, som också innehåller den av styrelsen efterlängttade utskriften av George Avakians föredrag på Ellington-konferensen i Stockholm 2004 "The recording that never came about." Ett speciellt tack till George Avakian, som har gått igenom och korrigerat redaktörens utskrift av ljudbandet.

Vad gäller Michael Parkinsons intervju med Duke Ellington, så fick jag en kontakt på Ellington konferensen i London. Han spårade ljudbandet på British Library, men ingen video än tyvärr. Sökandet fortsätter.

Under en resa i juni i bl. a. Alsace i Frankrike hamnade jag på en musikfestival i Ribeauvilles. Under en av konserterna uppträdde en sedan 20 år samspelande trio under ledning av den 81-årige vibrafonisten Michel Hausser. Han är dessutom professor i musikvetenskap och artistiskt ansvarig för den årliga jazzfestivalen i Munster, Alsace. Michel Hausser ackompanjerades på bas av Werner Brum, också musikprofessor, samt av den mycket ekvilibristiske gitarristen, Bernard Hertrich. Det blev en sen kväll med mycket bra jazz och en del Ellington, och avslutningsvis spelades How High the Moon, som eloge till Lionel Hampton. Efter konserten berättade Michel Hausser att han på 50-talet i Paris spelat med de svenska musikerna Åke Persson och Lasse Gullin samt att han var medlem i Quincy Jones Paris-orkester på 60-talet. Han lovade att översända en CD med sin musik om han i gengäld fick en skiva av Lars Erstrand. Lars känner väl till Michel Hausser och föreslog att jag skulle välja hans nya samlingskiva på Opus 3 – "Swingserealy Yours".

Inför Duke Ellingtons 110-årsdag den 29/4 2009 kommer vi att ha en temakväll på SAMI den 27/4. I Göteborg blir det den 29/4 ett "Ellington-dygn" på Blue House med bl.a. Sandviken Big Band och Göteborg Wind Orchestra.

Nu i september kan vi åter träffas på SAMI måndagen den 29 september 2008, då vi får lyssna till Gyldene Trion med Alice Babs stipendiaterna Jonas Kullhammar (2008), tenorsax, och Torbjörn Zetterberg (2006), bas, samt Daniel Fredriksson, trummor – se bifogat program eller besök DESS hemsida www.ellington.se.

Till DESS
Jan Falk

PS. Den planerade DESS CD:n ser f.n. ut att kunna innehålla bl.a. Kennet Arhnström Combo, Lars Erstrand Four, Kjell Fernström Trio med Klas Olandersson, Sandviken Big Band med Johannes Landgren och Håkan Levin samt Saxsåmycke. JF

Alice Babs stipendium delas ut i Uppsala

En fantastisk konsert med många lysande artister fick vi vara med om söndagen den 30:e mars på Uppsala nya konserthus i samband med att Alice Babs jazzstipendium utdelades.

Först spelade Trio X som tydligen är ett husband och som spelade riktigt bra, och deras sista nummer var riktigt roligt med en hel del humoristiska inslag.

Titti Sjöblom tog upp en del tidigt material från Alices samarbete med Povel Ramel, men sjöng också en av Alices egna låtar. Sedan var det Mikael Ramels tur att både sjunga Povels lite äldre saker från 40-talet plus en egen visa. Man hör att han brås på far sin med lite kluriga vändningar i visan. Därefter var det Margareta Bengtson, som tidigare varit med i The real group att bl. a. även sjunga en egen visa med lite värmlänsk anknytning. Riktigt fyndigt, och hon har en mycket bra röst.

Efter pausen spelade tidigare stipendiater, och man förstår varför de fått detta stipendium, och Karin Hammar liksom trumslagaren Jon Fält var nog de som man minns bäst, och den lekfullhet som Jon visade i deras sista nummer som var Caravan, var riktigt kul.

Årets pristagare var Jonas Kullhammar och det blev spel med alla fem som lät riktigt bra.

Nisse Lindberg framförde egna kompositioner tillsammans med Uppsala Kammarorkester, men det hade varit roligt att få höra något av Duke Ellington. Anders Paulsson på sopransax var nog den som jag minns bäst med hans härliga kroppsspråk och fina ton när han spelar.

Konserten avslutades med att Alice som var på mycket gott humör kom upp på scenen och deltog med stipendiaterna i lite improviserad bluesmusik.

Alltså en mycket lyckad konsert som blev en halvtimme längre än som aviserats, och det enda negativa var nog själva Konserthuset med obekväma fåtöljer och att publiken efter att ha åkt upp i två rulltrappor, måste gå ner i stentrappor för att komma till sina platser!

Vi som var med från DESS, Jan Falk med Ingrid, Rolf Dahlgren, Key Jigerström och undertecknad, fick också tillfälle att hälsa på Alice.

Bengt Barkman

En trumpetare med stjärnstatus tar plats i den svenska jazzeliten.

Karl Olandersson är en 28-årig trumpetare från Hedemora som i minst halvdussinet år har kunnat räknas in bland den nya generationens stjärnskott – ändå har han förblivit förvånansvärt anonym utanför de trängre kretsarna.

Säkert är att detta kommer att ändra sig snabbt för det är uppenbart att Olandersson har alla de kvaliteter som krävs av en musikerartist i främsta ledet. Han behärskar sitt instrument med virtuositet och spelar det idérikt och med till synes aldrig sinande energi och swing. Han överraskar och placerar sig i centrum med självklarhet och pondus.

Som t ex vid DESS-mötet den 21 april som han tog med storm. Han är synbarligen på väg bort ur Chet Baker-fällan och på väg mot ett friare spelsätt, en mix av Eldridge, Adderley och Terry för att antyda en möjlig färdriktning, men också något personligt eget som är svårare att fånga i ord, kanske just därför att Karl Olandersson står mitt inne i en utvecklingsprocess. Det gör honom extra spännande i en generation av unga jazzmusiker som synes mig rikare på talanger än någonsin på ett halvsekel.

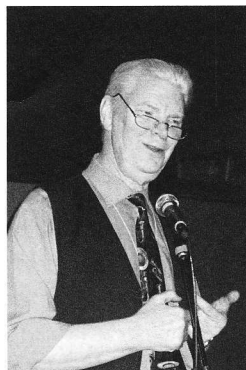
Allt ljus hamnar gärna på Olandersson med hans tveklösa stjärnstatus. Jag tror att varje gäng som spelar med honom får acceptera (och accepterar) att deras egna förtjänster hamnar utanför strålkastarljuset. Det är ju egentligen det bästa betyg de kan få: att värderas högt för insatsen som stödtrupp. Kjell Fernström är verkligen elegant, Arne Wilhelmsson är bättre än nånsin på sin basfiol och trumslagaren Jesper Kviberg hårdsvängande och hårtslående när så passar och diskret ledsagande när detta går an.

Karl Olandersson och Arne Wilhelmsson. Foto: Jan Falk

Summa summarum: de som var med och lyssnade är att gratulera, de som inte var där rekommenderas att ta sig till websajten My Space vid tillfälle och avlyssna Olanderssons egna gratisprov.

Programmet i övrigt denna kväll var Bo Schermans översikt av Ellingtonnytt på skiva som trots nyhetstor- kan på CD-fronten gav några fina exempel på Dukemusik: jag tänker då i första hand på Paul Gonsalves läckra "Body and Soul" ur "The Cosmic Scene" med Duke

Erling Torkelsson

Foto: Jan Falk

Ellington's Spacemen från 1958. Och mera Duke blev det med Erling Torkelssons tänkvärda funderingar kring Ellingtons religiositet som den uppenbarar sig i hans kyrkokonserter. Spekulativt och tendentiöst men också sympatiskt och mycket roande och som Torkelsson själv fler gånger själv påpekade så är han trots allt, präst till yrket.

Bo Holmqvist

Jazz Humour

Michael Garrick, who visited our conference in Stockholm 1994, led his band one of the evenings during the London Conference and had he following to tell about his experience with Duke Ellington:

Once when Michael attended a concert by Ellington in England the band started to play on time despite the fact that Duke was not present. After the number was finished Harry Carney counted off the second number still without Duke. The third and fourth numbers were also played with no Duke and Carney was beginning to show some irritation. Suddenly Duke appears, still buttoning up his shirt and knotting his tie. He walks up to the mike and says calmly "You should have seen her!".

Nya medlemmar

Sedan förra numret av Bulletinen har vi nöjet att välkomna följande nya medlemmar i DESS:

Karin Duggin, Stockholm
Gunnel Jonsson, Sandviken
Sven Tollin, Malmö
Bengt-Sievert Wirkander, Vagnhärad
Roger Boyes, Bury St. Edmunds, England
Anders Fläckman, Gävle
Boris Enqvist, Uppsala
Brittmo Bernhardsson, Göteborg
Mary A. Birrault, Los Angeles, USA

Louis Armstrong, Guest Artist with the Duke Ellington Orchestra

“The recording that never came about”

by George Avakian

In our previous issue of the Bulletin we had an article describing the few occasions when Duke and Louis appeared together on record. In that article was mentioned the fact that George Avakian made a presentation at the Ellington Conference in Stockholm 2004 about his plans of bringing the two giants into the Columbia studio for a joint recording. With the kind cooperation of George himself we have made a transcription of that presentation which we are sure our members will find of great interest to read again. Unfortunately this medium does not allow us to present the music illustrations in a listenable form but we are pretty sure that our readers are familiar with the music examples indicated.

Part One

In 1955 I had both Duke Ellington and Louis Armstrong under contract. As you know they were the two greatest figures in the history of jazz, but had never performed together. It struck me that if I could persuade them to make an LP that I could call “Louis Armstrong, Guest Artist with the Duke Ellington Orchestra,” it would be one of the greatest jazz albums of all time. Persuading Louis and Duke was very easy, but to record the album turned out to be impossible for reasons that we will find out during the course of this discussion. The structural plan I worked out was in three parts:

No. 1 – Repertoire identified with Armstrong for which Duke would write new arrangements with Louis as the principal soloist. No. 2 – Ellington repertoire not associated with Louis, which Duke would arrange especially for the same purpose. No. 3 – and most exciting of all: New compositions by Duke, again built around Louis.

How did the idea come about in the first place? Actually, it germinated in the winter of 1938/39 while I was a student at Yale University. I was then writing for the Tempo magazine, and the owner of the David Dean Smith Record Shop in New Haven liked the enthusiasm I showed about the records I bought from him. He said, “I’m going to sponsor a 15-minute radio program every Saturday at noon and I want you to play records and talk about them. You can play anything you want.” What a perfect situation! Unfortunately for Mr. Smith, just at that time my head was full of ideas about how there should be albums of classic jazz reissues with annotations that told the story of the performers and why their music was so important. So I concentrated on out-of-print records of early Duke, Armstrong Hot Five, Bessie Smith, Bix Beiderbecke, Jelly Roll Morton instead of contemporary recordings by Count Basie, Benny Goodman, Louis, Duke, Billie Holi-

day and Ella Fitzgerald that Mr. Smith was selling. After about four broadcasts, Mr. Smith very gently cancelled me out. I was a disaster on my first attempt in music business! (Laughter) But the music I had chosen for the start of each broadcast stayed in my mind. It was the first 16 or 20 bars at the start of Part Two of Ellington’s Reminiscing In Tempo. You all know that haunting trumpet melody played by Arthur Whetsol. Duke never develops it fully, and in fact throughout all thirteen minutes of Reminiscing In Tempo, Duke never used any other fragment that he could have developed into what could have been a very popular 32-bar composition. Although the rest of Reminiscing In Tempo puzzled me for a long time, that opening melody had hit me very quickly from the moment I first heard it. Eventually I started to think, “Gee, whiz! What if you heard Louis Armstrong playing it?” And that is the germination that stayed in my mind for years, without me realizing it. Let’s just listen to it as a reminder.

Reminiscing In Tempo

This thought remained dormant until one day in 1955 when I dropped by at the CBS television studios where Edward R. Murrow was editing some film from Louis Armstrong’s recent European tour. This was for a documentary that he and I discussed a year earlier when we bumped into each other by accident on the Blue Train Express between Paris and Brussels. What I heard was this short a capella cadenza which Mr. Murrow eventually used for the start of his documentary on Armstrong. It is also on the counterpart LP that I made on Columbia which parallels his film – both are called “Satchmo The Great”. And this is what it sounded like:

Music example (as described above)

What an opening! Where had I heard something like that before? It haunted me. It had echoes of Louis’ famous break on Texas Mourner Blues, but there had to be something even closer to it that I had heard somewhere. Suddenly the possibility came to me, and this was it:

Ellington – music example:

Start of “Clarinet Lament”

The connection “knocked me out!” Nineteen years apart these two New Orleans homeboys – Barney Bigard and Louis Armstrong – had happened to hit upon the same basic idea for a cadenza! I thought, “It has a powerfully Armstrong sound, but it was something Barney had heard Pops play years ago? Or had Louis subconsciously remembered in 1955 that thus was Bigard’s opening on a 1936 Ellington record? So I asked them. Barney, Louis and even Duke all gave more or less the same answer: “It was something that was always in the air, like the blues,”

which I think that has to be the answer. If anybody can trace it more accurately, I'd love to know.

Next, from that cadenza my mind jumped immediately to the most famous of Armstrong cadenzas – the one we all know – the opening of West End Blues, which by the way was the very first Armstrong record released by Okeh in 1928 in its pop 40000-series instead of the 8000 “race” series – a very big change in the history of the music, I believe. Now, imagine Louis’ powerhouse ending to West End Blues, with the Ellington band behind him.

Extract: Louis Armstrong

West End Blues

Well, additional ideas started coming into my head like a Walt Disney cartoon snowball going down the hill and hitting one of the cartoon characters. I thought of how the second theme of Clarinet Lament is nothing less than Spencer Williams’s Basin Street Blues of Louis’ home town, except for the addition of an original eight-bar release which makes it a 32-bar chorus. Armstrong had made the first record of it in his vintage year of 1928. And so that began perking in my head.

Basin Street Blues

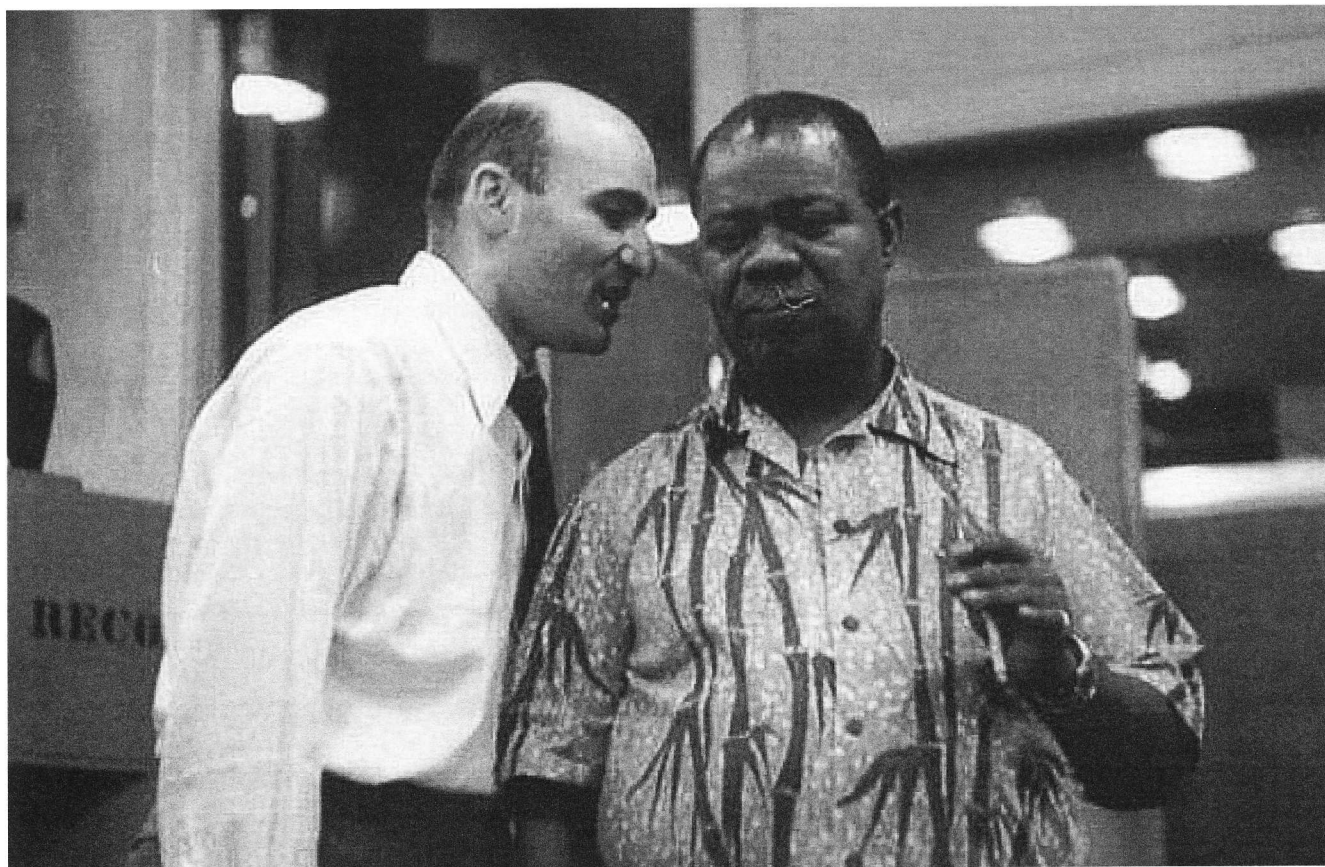
That got me really excited. Instead of two horns behind Louis, I imagined the whole Ellington band! And this process kept on rolling along, week after week, in my mind. Well, a week after he recorded Basin Street Blues, Louis made an even starker and more dramatic recording which most people have sort of ignored because it was a composition that was never played again by anybody on another record. What it had was a tremendous finish, with Don Redman added so that there were three horns behind Louis, which really convinced me that we have got to do this with the Ellington orchestra. Listen to this:

Tight Like This

The vocal quality of Louis’ trumpet sound made to think of how Duke had shaped and treated the voice, for example, of the music hall stage star Adelaide Hall in 1927 with Creole Love Call. She became a member of the orchestra, actually like an instrumentalist. Now, in the first chorus she emulates a kind of Arthur Whetsol sound, but in the last chorus she turns, just gently, to the sound of Duke’s plunger-mute expert, Bubber Miley. But in both sections I felt the lines that Duke had written for her were also perfect for Armstrong. We’ll play the last part of this tune:

Creole Love Call

There was another session with Adelaide Hall which included a still more remarkable and rather different growling technique by Adelaide. Blues I Love To Sing is a composition that I love, but I don’t really like the second theme. One day I was courageous enough to tell Duke that, just as I had done about the last theme of Mystery Song. “Duke”, I said, “you should rewrite the second theme of Blues I Love To Sing, and make it stronger.” He said, “Yes, yes – I’ll do it some day.” Some years later, he told me, “Yes, I did.” And I said, “I don’t get it. Where is it?” Duke answered, “Oh, it’s the beginning of Such Sweet Thunder – VROOMP! bump-abump-abump, and so forth.” Well, I didn’t really think so, but I was not going to try put my judgement against Duke’s. I still don’t think it really works, and maybe Duke was just being nice to me. But Duke was right. Here is the way that Adelaide finishes Blues I Love To Sing – this is the alternate take in which she says Blues I Love To Hear. I guess you all know that. But I like this alternate take better.

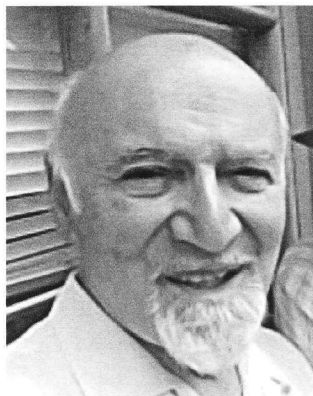

George Avakian giving some good advice to Louis Armstrong.

Photo and copyright: Estate of Aram Avakian.

Blues I Love To Sing (Hear)

One idea kept swiftly presenting another thought, and I was having a wonderful time thinking about Ellington repertoire I could adapt to Armstrong. This led me to think about The Mooche, which is Baby Cox's great passport to fame, with the great growl singing she does. Of course so much plunger sound didn't fit in with the open

George Avakian today.
Photo: Gheryl Gerber

trumpet sound of Louis, but on the same 1928 session as The Mooche, Duke had used Baby Cox on Hot And Bothered in a way which gave me an unusual idea for this hoped for collaboration between Louis and Duke. Hot And Bothered is one of the many adaptations of Tiger Rag. There is an amazing chase chorus between Bubber Miley and Baby Cox,

alternating four bars apiece, then two, and finally one bar each. I thought, hey, this could be done by Louis playing open and Ray Nance with a plunger. But then I changed my mind when I thought about how I had recently overdubbed Louis against himself on the W.C. Handy song, Atlanta Blues. And so I asked Louis if he would do both the Bubber Miley and Baby Cox parts – open trumpet in place of Bubber, then scat vocal for Baby's part, for may be two or three choruses. He said, "Sure!" You know, Louis was so obliging! – and there wasn't anything he couldn't do. Now this may sound a little confusing, so I am going to play you that section of Hot And Bothered and I'll try to help you by indicating which bars are by Bubber Miley with my right hand, and which are by Baby Cox with my left hand – that is, if my reaction time doesn't break down. Hang on!

Hot And Bothered

But what Duke said right away about Hot And Bothered was, "Oh, George, forget that one. I'll write you a much better piece." This was something Duke would often say, and you know what, he would always do it too.

To be continued.

En välkommen kommentar från en av våra medlemmar angående artikeln i förra Bulletinen om Duke och Louis.

"Perdido" med Ellington och Armstrong tillsammans i TV-programmet "Timex All-Star Show", 7 januari 1959, finns inte bara på skiva. Jag vet inte hur det är med hela TV-showen (på film enligt oraklet dr Strateman), men i varje fall just detta nummer finns faktiskt att se också på DVD.

Den levande bilden gör ju att vi blir delaktiga på ett annat sätt, vi upplever också annat än musiken, vi fångas av stämningen. Också med bild är det delvis ett "jävla oväsen" (som Gösta Hägglöf sagt) men också en ganska härligt uppsluppen spela-tillsammans-happening. Det musikaliska värdet är inte omistligt, men mötet mellan så många giganter gör att jag då och då återvänder till dessa 4,5 minuter "Perdido" när jag vill pigga upp mig.

Vi hör och ser inledningsvis ett mindre band med dem Haufman nämner: Eldridge, Gillespie, Dickenson, Hawkins, Milt Hinton och Jo Jones som effektivt slår in det hela. Dessutom bakom en flygel Marty Napoleon. Inget dåligt gäng alltså och det är ruffigt svängigt på ett lite rutinmässigt hektiskt konsertvis. Så anar örat plötsligt ytterligare en annan tenorsolist, kameran rör sig: till vänster i bild tar Paul Gonsalves över, uppbackad av hela Ellingtonbandet som också kommer i bild. De tidigare nämnda blåsarna ansluter sig, både fysiskt och som extras i orkestern. Dessutom Bobby Hackett på trumpet. (Vilken sektion! - de tre nämnda + Clark Terry, Ray Nance, Cat Anderson, Shorty Baker. Strateman uppger också felaktigt Francis Williams, men någon åttonde man är inte med.) Det är mycket uppenbart hög stämning.

Duke ackompanjerar vid en andra flygel, mer som en trumslagare än pianist och bidrar tillsammans med Andersons höjdspele till att skapa crescendostämningen. När

bilden växlar nästa gång ser vi att också Gene Krupa bidra till detta, han jobbar sedvanligt bildmässigt effektfullt. En solvargslående Jo Jones zoomas in, han har övergått till tung taktmarkering bakom Krupa och Gus Johnson som denna kväll sitter bakom trummorna i Ellingtonbandet. Så hör vi en trumpetsolist över det hela: Armstrong, bredvid Krupa längst fram. – Och nu har det otvivelaktigt avslutningsvis närmast sig "oväsen" med Duke som "dirigent", liksom Gillespie som spelar sporadiskt, mer road av tillfället. Det gäller också Nance som mer lyssnar till närstående evighetsmaskinen Eldridge än själv blåser. Efter en stunds glad kakafoni tonas ljudet ner och kameran går över till programpresentatören Jackie Gleason som med miner och ohörbara ord uttrycker närmast "ojojoi!".

Något samarbete Ellington-Armstrong kan man inte ärligt beteckna detta upphettade massmöte för. Men kul är det!

Den intresserade skall inte söka bland Ellington-DVD, utan en utgåva från Storyville 2004: Jazz Legends. Louis Armstrong & His Friends. "C Jam Blues" kallas stycket felaktigt i bild, dock ej på konvolutet.

DVD:n innehåller för övrigt Armstrongs All Stars i flera nummer, liksom Armstrong som gäst i olika tv-program. Oerhört dålig bildkvalitet stundtals. Vårdar är bl a Jack Teagarden, Hoagy Carmichael och Bob Crosby (en rolig "South Rampart Street Parade"). Vidare ingår från Timex-showen 1958 ett nummer med bl a Gerry Mulligan, Lionel Hampton och George Shearing. Dessutom (från samma tillfälle som "Perdido") det kända mötet Armstrong-Gillespie i "Umbrella Man". Sammanfattningsvis: riktigt fint blandat med skåpmat.

Claes Englund

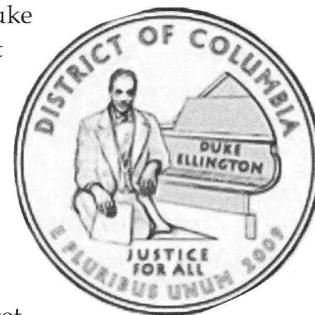
Nytt Duke Ellington-frimärke och -quarter

United States Postal Service har nyligen gett ut en serie frimärken på temat "Vintage Black Cinema". Fem märken ingår i serien, och bland dessa kan särskilt noteras Josephine Baker's *Princess Tam-Tam*, Louis Jordan's *Caldonia* och Duke Ellington's *Black and Tan* från 1929. Under årens lopp har tidpunkten för filmens inspelning varit föremål för diskussion. Ursprungligen har man antagit att den spelades in i juni 1929 men senare forskning antyder att inspelningen gjordes under tiden 12-16 augusti 1929. Frimärket avbildar den affisch som togs fram för lansering av filmen och vi känner igen den från diverse skivomslag. Duke Ellington är faktiskt den enda personlighet utanför presidentkretsen, som amerikanska postverket låtit

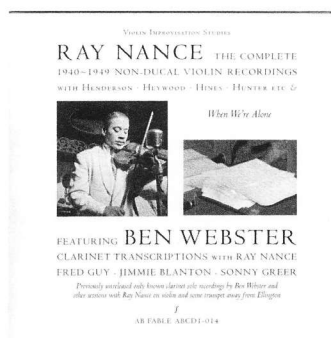
avbilda mer än en gång. Förra gången var den 29 april 1986. Det märket trycktes även upp som en s.k. "pin" och det är flera DESS-medlemmar som vid högtidliga tillfällen sätter nålen på kavajen.

I detta sammanhang kan även nämnas att det finns förslag om att Duke Ellingtons bild skall få pryda ett 25-cents mynt. I USA får tydligen varje delstat trycka upp sina egna quarters med val av egen bild på ena sidan. I Washington DC har en omröstning valt Duke Ellingtons bild att pryda myntet. Om det blir verklighet kommer myntet att introduceras i januari 2009 och vi får väl be någon som reser till Washington ta med sig ett antal mynt till DESS för utdelning till hugade medlemmar?

Bo Haufman

Ray Nance – The Complete 1940-1949 Non-Ducal Violin Recordings. AB Fable ABCD1-014

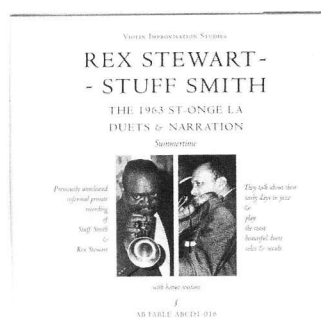

Det engelska skivmärket AB Fable har givit ut en serie CD-skivor som går under samlingsnamnet "Violin Improvisation Studies". Två av dessa är intressanta ur ett Ellingtonperspektiv. Den första som koncentrerar sig kring Ray Nance är särskilt intressant. Här

ingår flera återutgivningar av nummer med Nance som violinsolist hos Horace Henderson, Earl Hines, Eddie Heywood, Ivory Joe Hunter och Babs Gonzales. Med vad som gör skivan så extra intressant är 7 nummer av hit-tills utgivet material från 1941. Det rör sig om en privatinspelning som en god vän till Ben Webster gjorde i Los Angeles. Vi får höra Ray Nance, Ben Webster, Joe Guy, Jimmie Blanton och Sonny Greer under fria former. Att få höra Joe Guy som solist hör inte till vanligheten och troligen har ingen hört Ben Webster som solist på klarinetten men här hörs han i flera nummer och han är ingen dålig klarinettist. Hans tenorkaraktär lyser igenom även på det instrumentet. Upptagningen är acceptabel även om mikrofonen är placerad väl nära trummorna men det visar hur fint Sonny Greer kunde hantera visparna. Delar av

detta material presenterades vid konferensen i Stockholm 2004. Det enda negativa som finns att säga om utgåvan är det svårästa texthäftet. Synnerligen liten text och de diskografiska uppgifterna är svårtydda.

Rex Stewart/Stuff Smith – The 1963 St-Onge LA Duets & Narration. AB Fable ABCD1-016

Lika intressant som föregående skiva är, lika ointressant är denna med Rex och Stuff Smith. Den innehåller avsevärt mer "narration" än "duets". Inspelningen är gjord vid en privat sammankomst och allt är helt improviserat. Den avsevärda mängd samtal mellan Stewart,

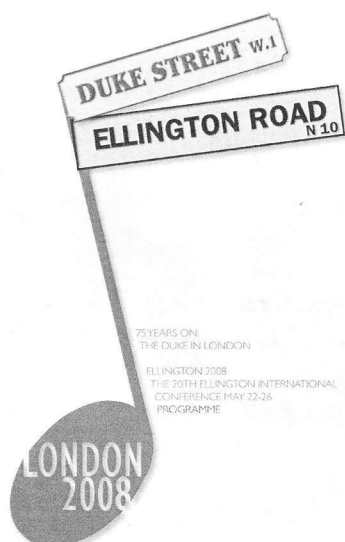
Smith och andra närvarande som förekommer är svår att uppfatta och förstå. Man skall nog helst ha "amerikanska" som sitt modersmål för att förstå allt som sägs. Av skivans 67 minuter består drygt 50 minuter av prat. En Rex-beundrare njuter säkert av Rex' karakteristiska spelsätt men eftersom det rör sig om en violinutgåva så är det mycket av Stuff Smith.

Om inte Bo Scherman håller skivorna i lager så kan de inhandlas från www.abar.net

Bo Haufman

LONDON 2008

Så fick vi uppleva ännu en Ellington-konferens, den 20:e i ordningen sedan den första konferensen 1983. Arrangörerna lät även konferensen få bli ett 75-års jubileum av Dukes första framträdande i England 1933. Och visst blev konferensen en succé även om man kan beklaga att så relativt få delegater från andra sidan Atlanten deltog. Tydligt var den låga dollarkursen boven i det dramat. 103 namn fanns dock på deltagarlistan, varav 11 svenska. Här följer en mycket summarisk redogörelse av konferensen. Den som vill ha en mera utförlig recension av konferensen hänvisas till den senaste DEMS Bulletinen som man hittar på www.depanorama.net/dems/082a.htm

Första dagen

Vår egen ordförande Jan Falk hade äran att inleda konferensen genom att överlämna budkavlen i form av den ordförandeklubba, som fått namnet "The Eddie Lambert Gavel", till konferensarrangören Anthony Pepper. Jan tog också tillfället i akt att säga några ord om DESS och våra aktiviteter samt att introducera Rolf Dahlgren för auditoriet som en av de som uppvaktade Duke på hans 40-årsdag i Stockholm den 29 april 1939.

Som ett led i 75-årsfirandet inledde Michael Pointon konferensen med att kåsera om Ellingtons besök i England

1933, 1948 och 1958 illustrerat med flera inspelningar från dessa år. Parallellt fanns möjlighet att inhandla en CD "Duke Ellington in London 1958", som är en återutgivning av den LP som gavs ut i samband med konferensen i Oldham 1988.

Nästa annonserade talare var Ken Steiner men personliga skäl gjorde att han inte kunde närvara. Hans presentation framfördes därför av Steven Lasker. Deltagarna tillhandahölls ett 38-sidigt kompendium betitlat "Wild Throng Dances Madly in Cellar Club". Titeln hänför sig till en tidsningsrubrik från 1925, som handlar om vad som tilldrog sig på Club Kentucky, där The Washingtonians då spelade. Ken Steiner, i samarbete med Steven Lasker,

har lagt ner ett fantastiskt arbete på att dokumentera Ellingtons aktiviteter under åren 1923-27 genom att studera gamla bevarade presslägg från dessa år. Här kan man verkligen tala om "Ellingtonsk grundforskning". Man kan bara hoppas att materialet kommer att publiceras och därmed bli tillgängligt för en större allmänhet.

Efter första dagens lunch ledde Brian Priestley ett samtal med en panel bestående av John Lamb, Buster Cooper och Art Baron, som alla fick låta oss ta del av deras erfarenheter av att spela i Dukes orkester.

Earl Okin tog sedan över estraden och gav sin syn på Duke som pianist. För att på ett enklare sätt förklara sina

DESS-medlemmar i London - Sittande: Kersten Swartling, Rolf Dahlgren, Larry Mirando. Stående: Björn Andresen, Bertil Swartling, Ted Hudson, Peter Lee, David Palmquist, Anthony Pepper, Jan-Olof Isaksson, Bo Hausman, Jan Falk, Jim Björck, Morten Drejer, Sjef Hoefsmiit, Lars Westin, Martin Westin, Anders Asplund

synpunkter spelade han på ett keyboard och demonstrerade även sin förmåga att spela nästrumpet. Earl hade sin definitiva uppfattning om pianisten Duke och avslutade sitt anförande med orden "Duke wrote for the orchestra but his instrument was the piano".

Sista anförandet för dagen hölls av Harvey Cohen under titeln "Duke Ellington in his Own Words". Cohen är en akademiker som arbetat vid flera amerikanska och engelska universitet och som planerar att under den närmaste framtiden utkomma med en bok "Duke Ellington's America". Presentationen kretsade mycket kring Dukes engagemang i politiska och rasistiska frågor, som ju Duke skildrar i verk som "Jump For Joy" och "Black, Brown and Beige". Cohen's slutsats var att Ellington inte sökte "konfrontation" utan snarare "infiltration".

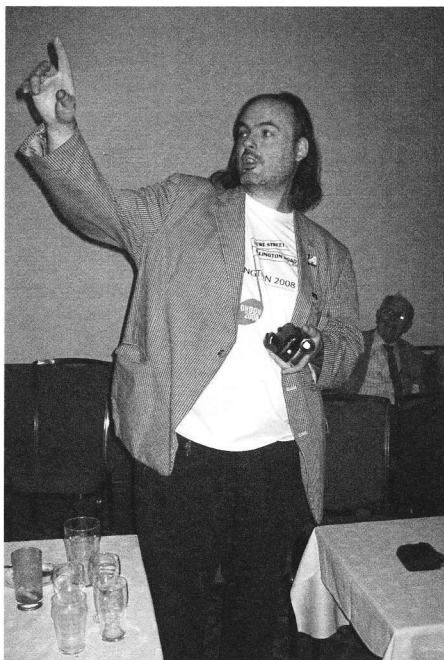
Kvällens konserter bestod av pianisten John Law, som visade upp sin teknik i sina egna verk, men knappast var av större intresse för en ellingtonintresserad publik. Mot slutet spelade han dock tillsammans med John Lamb och Art Baron i några nummer. Efter en paus riggade emellertid Michael Garrick och hans orkester upp sina notställ. Garrick är ett stort namn i England men kanske något okänd för oss i Sverige. Orkesterns prestationer bevisade emellertid att känslan för Ellington och hans musik är genuin.

Andra dagen

Bob Wilber och hans fru Pug började dagen med att berätta om det ungdomsprogram som bedrivs av Jazz at Lincoln Center kallat Essentially Ellington. F.n. är 16 ungdomsband spridda över hela USA knutna till programmet. Wynton Marsalis har utformat programmet och är högste instruktör.

Så kom turen till vår danske vän Bjarne Busk som talade på ämnet "European Interpretations of Ellington". Bjarne hade samlat på sig inte mindre än 344 inspelningar av ellingtonmaterial. Några fick vi naturligtvis lyssna till som t.ex. holländska Ramblers Dance Orchestra, Madame Tussaud's Dance Orchestra, Roy Fox och Nat Gonella för att nämna några.

Andrew Homzy talade på temat "The University of Duke Ellington". Andrew anspelade på det faktum att många medlemmar i Ellingtons orkester talat om sin tid i bandet som att vara vid ett universitet. Dom blev lärda saker hela tiden. Som den universitetsman Andrew är så tog han fasta på detta. I USA benämns en fakultet för "chair" och han indelade de olika personligheterna såsom tillhörande olika "chairs". Det fanns fyra "chairs", hot, sweet/cool, bizarre, sweet/legit. Andrew hann endast gå igenom trumpetsektionen och placerade namnen på följande "chairs". Hot – Freddy Jenkins, Cootie Williams, Ray Nance. Sweet/

Konferensarrangören Anthony Pepper visar vad som skall ske. Foto: Jan Falk

cool – Wallace Jones, Harold Baker, Clark Terry. Bizarre – Bubber Miley, Cootie Williams, Rex Stewart, Cat Anderson, Fred Stone. Sweet/legit – Arthur Whetsol. Som synes kunde samma person sitta på flera stolar. Indelningen kunde också göras för trombonister och saxofonister.

Peter Caswell, Roger Boyes och Jack Kinsey utgjorde så en panel som talade om sina minnen från Ellingtons turné i England 1958.

Arne Neegaard presenterade sig med ämnet "The Far East Suite and Tour: Far From Duke's Fairytale Version". Denna turné gjordes som en good-will-resa för US State Department men fick avkortas med två veckor p.g.a. mordet på president Kennedy. Arne hade inhämtat mycket bakgrundsinformation

från ansvariga inom US State Department. Vi fick även veta litet om anledningen till den beramade kontroversen mellan Ray Nance och Cootie Williams. Den avgörande anledningen till att Nance skickades hem var att State Department inte ville ha en missbrukare på en good-will-turné som representant för USA. Under presentationen assisterades Arne av Buster Cooper som var med på turnén och kunde berätta om sina erfarenheter. Arne var inte helt nöjd med de tekniska förutsättningarna i konferenslokalen. Han

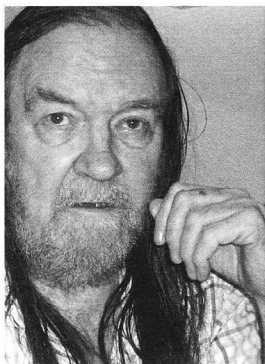
Arne Neegaard visste mycket om Duke. Foto: David Palmquist

hade mycket material som han inte hade möjlighet att visa eller spela upp men nämnde ändå att han avser att inom en nära framtid komma ut med en DVD med mycket nytt material.

Steven Lasker hade som alltid några nya fynd att presentera. Denna gång rörde det sig om take 3 av "Oklahoma Stomp" från 29 oktober 1929, som inte finns listad i någon diskografi. Vidare hade han hittat take 2 av "Jive Stomp" från 15 augusti 1933, som inte heller finns listad. Därutöver spelade han upp en skiva med Ceele Burke från 1936 där misstanken rådde att Johnny Hodges spelade solo. Steven

hade vidare utlovat vissa nyheter om Ivie Anderson och han läste upp för delegaterna några nyfunna tidningsklipp med diverse uppgifter om Ivie. Avslutningsvis sade Claire Gordon, som var personligen bekant med Ivie, några heder samma ord om sin vän Ivie. Steven visade också upp en LP, som var en kopia av The Queens Suite, d.v.s. den skiva som enligt uppgift bara skall finnas i ett enda exemplar tillhörande drottning Elisabeth. Steven misstänkte att ytterligare ett antal exemplar existerar.

Kvällens konsert bjöd på två orkestrar. Den första var ett band från Birmingham med det originella namnet "Kinda Dukish". Självklart bjöd man på musik som gjorde sig förtjänt av namnet. Det andra bandet härstammade från Cambridge och kallade sig för "Harmony In Harlem" och leddes av den inte helt okände Michael Kilpatrick. Michael har fördjupat sig i Ellingtonmusiken från 1930/40-talet bl.a. genom studiebesök hos Smithsonian Institution. Han lät oss bl.a. få avnjuta fina arrangemang av sällan spelade låtar som "Buffet Flat", "Morning Glory", "There's A Lull In My Life", "You Gave Me The Gate" m.fl. I ett skede av konserten anslöt sig John Lamb, Buster Cooper och Art Baron till orkestern.

DESUK-kassören
Derek Else höll
reda på slantarna.
Foto: Jan Falk

Tredje dagen

Sista konferensdagen inleddes med ett anförande av saxofonisten Frank Griffith, som kåserade på ämnet "The Popular Side of Duke Ellington". Det är ju ingen hemlighet att Ellington eftersträvade att få till bra säljande skivor och därmed tvingades att spela andra kompositörers verk. Exempel på detta gavs med nummer som Richard Rogers "Where Or When" med Paul Gonsalves fina solo, Henry Mancinis "Days of Wine and Roses" och Beatles "I Want To Hold You Hand".

Turen kom så till Bill Saxonis som valt att tala om "Ellington's Sophisticated Folk Music". Bill fördjupade sig bl.a. i en jämförelse mellan Bob Dylan och Duke Ellington och likheterna var stundom slående. Som illustration spelade Bill upp "Blowin' In The Wind" dels av Dylan själv från 1962 och av Duke från 1964.

Två presentationer på ämnet Newport. 1956 skulle ha hållits av John Fass Morton och George Avakian resp. Men av olika skäl kunde nämnda föredragshållare inte ställa upp. Ted Hudson fick istället rycka in som ersättare och han hade läst in deras ämnen bra. Det gällde "The Backstory to Newport '56" och "Newport '56 Revisited". Ted lät oss få ta del av omständigheterna runt konserten, vem i publiken som dansade m.m. m.m. Avslutningsvis spelades Gonsalves solo upp och alla i auditoriet kände sig som om de befann sig i Newport 1956. Enligt Ted kan vi vänta oss en bok om Ellington at Newport '56 inom den närmaste framtiden.

Konferensens sista annonserade framförande hölls av saxofonisten Ian Wellens, som tillika var ledare för orkestrerna "Ellingtonia". Ämnet var betitlat "14 Into Eight Does

Go" och med de orden ville han bevisa att det går att transponera Ellingtons musik för storband ned till oktetformat med bibehållande av musikens karaktär.

Ett oannonserat framförande återstod och det var på sitt sätt en överraskning. Larry Mirando intog podiet, presenterade sig själv och sin avsikt att arbeta för nästa Ellington-konferens att äga rum i Brooklyn 2010. Vi kan bara önska honom lycka till och ger honom allt vårt stöd i hans arbete. Samma gjorde Anthony Pepper, som därefter med ett klubbslag förklarade konferensen avslutad.

Men musikevenemang återstod. Tredje kvällens konsert bestod även denna afton av två band. Dels det ovan nämnda "Ellingtonia" som på ett förtjänstfullt sätt framförde Dukes musik på det sätt som ledaren beskrivit det i sitt anförande. Det andra bandet bestod av 11 något till åren komna gentlemen som under namnet "Vodeodo Orchestra" spelade upp nummer ur den äldre Ellington-repertoaren. Allt i högsta grad njutbart.

Fjärde dagen

Denna dag ägnades helt åt live music. Redan på förmiddagen startade Brian Priestley & The Ellingtonians, d.v.s Brian tillsammans med John Lamb, Buster Cooper och Art Baron. Mycket njutbart att få höra dessa synnerligen professionella musiker spela under lediga förhållanden. Buster verkade dock inte vara nöjd med sitt eget spel och förklarade att hans trombon vare ett "night horn". Scenen övertogs sedan av ett band från Birmingham "Harlem Jazz Orchestra" lett av saxofonisten Paul Munnery. Att han kallade sin orkester så förstår man bättre när man upptäckte att Paul var författare till små men innehållsrika skrifter om Harlems historia och om Cotton Club. Musiken var hämtad från Dukes 20-och 30-tals repertoar. Martin Litton, som vi minns från ett framträdande på SAMI, spelade sedan tillsammans med en kvintett och vokalissan Val Wiseman. Eftermiddagens överraskning får man nog ändå påstå var "Guildhall Jazz Band", ett band bestående av 16 ungdomar som bl.a. studerat in "The Queen's Suite" och framförde den med bravur. Under kvällen fick vi sedan uppleva en duo bestående av Alan Barnes trakterande diverse olika rörintstrument och pianisten David Newton. Man kan förledas att tro att en duo kan bli tråkig i längden men icke dessa två herrar. Tänk bara att höra "Black And Tan Fantasy" med enbart klarinet och piano. Helt fantastiskt. Den sista musikaliska upplevelsen utgjordes av Pete Longs "Echoes Of Ellington" som denna gång tagit till sin uppgift att återuppföra Ellingtons repertoar från Newport 1956. Alla numren från plattan spelades – "The Festival Suite", "Jeeps Blues" och "Crescendo In Blue" men självklart fick vi klara oss utan 27 korus på tenor.

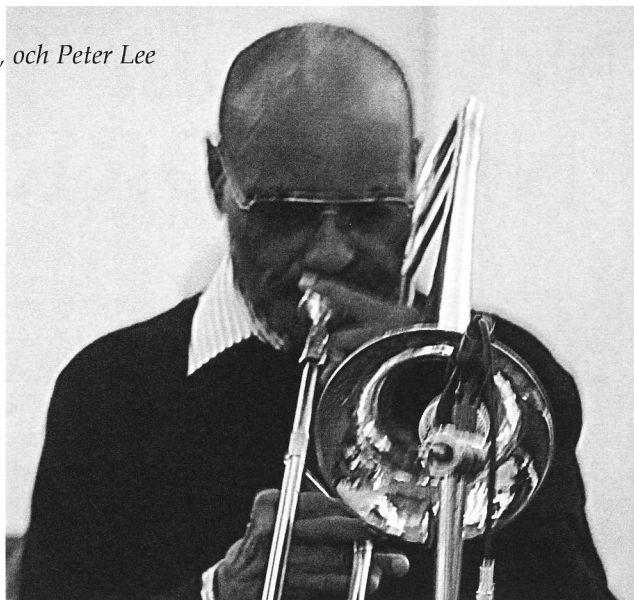
Det var 4 späckade dagar i Duke Ellingtons anda, från tidig förmiddag till sen kväll. Vi tackar Anthony Pepper och hans bisittare Victor Lawrence för en fint genomförd konferens och ser nu fram emot en Happy Reunion i Brooklyn om två år.

Bo Haufman

Foton tagna av Jan Falk, David Palmquist, Anders Asplund, och Peter Lee

Michael Kilpatrick och hans Harmony in Harlem.

Buste Cooper smattrar fram ett solo.

En fin duo - John Lamb och Art Baron

En arrangör och en ex-arrangör.
Anthony Pepper och Jan Falk.

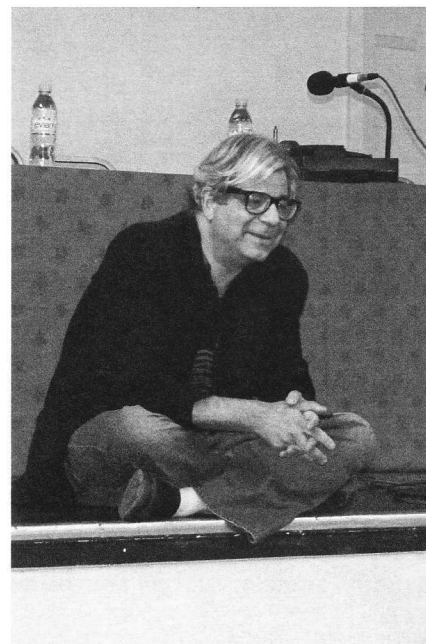
Bjarne Busk i berättartagen.

I baren: Bo Hausman, Anders Asplund, Peter Lee och Jan Falk.

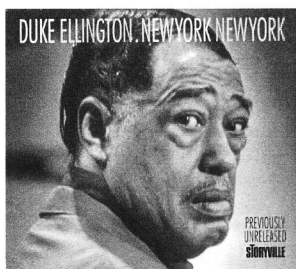

Vid banketten - Bertil och Kersten Swartling med David Palmquist.

Steven Lasker i en relaxed talarpose.

News from "The Stockpile" NEW YORK, NEW YORK

Skivbolaget Storyville presenterar nu sin femte CD under 2000-talet med tidigare outgivet Ellington-material. Denna gång, i likhet med några av de tidigare utgåvorna, kommer materialet från Dukes legendariska s. k.

"Stockpile", en serie inspelningar som gjordes under den senare delen av hans karriär, och på hans egen bekostnad.

Denna CD innehåller inspelningar från perioden 27 april 1970 till 5 september 1972, en intressant period som kännetecknas av många nya orkestermedlemmar och avsaknaden av gamla stötspelare som Hodges, Saryhorn, Brown och Hamilton för att nu nämna några. Hodges är visserligen med på det inledande numret betitlat Rext, men detta är hans sista studio-session med bandet. CD'n innehåller 19 titlar och är en blandning av gammalt och nytt. Utan att lista alla, vill jag gärna nämna Mixt, ett slags instrumentalt konversation mellan Ellington, Wild Bill Davis och Paul

Gonsalves, den tidigare nämnda Rext, med fint tenorspel av Paul Gonsalves och I Got It Bad, där man nu får höra baryton-lead av Harry Carney. Vidare finns här tre nummer skrivna av Rick Henderson, varav ett, Pretty Girl, innehåller ett mycket fint altsax-solo av Norris Turney i sann Hodgesk anda (om uttrycket tillåts) och en annan, Pat Your Feet innehåller ett altsax-solo av Buddy Pearson, som kallats in för att vikariera för Russell Procope. Jag vill också nämna en mycket fin version av Mood Indigo, med temat denna gång framfört av tre klarinetter med ett fint trombonsolo av Tyree Glenn och ett trumpet-dito av Johnny Coles. Titelmelodin, New York, New York avslutar skivan och sjunges av Anita Moore.

Med skivan följer ett litet häfte med information och kommentarer av Bjarne Busk som är Danmarks främste auktoritet på Ellington. Några av numren på skivan har faktiskt utgivits tidigare, fast i liten skala av DEMS på Azure-kassetter och en serie benämnd Danish Radio Broadcasts, som f. ö. gjordes av Busk. Förhoppningsvis finns det mera material från "The Stockpile" att vänta de närmsta åren.

Anders Asplund

DETS-13, THE TREASURY SHOWS, volume 13, äntligen här!

Efter lång väntan – ca 2 år tror jag – finns nu DETS nr 13 tillgänglig för hugade Ellington-fans och andra skivköpare. Den ursprungliga utgåvan av DETS omfattade 49 stycken Lp skivor när den gavs ut på 80-talet i liten upplaga. De CD-utgåvor som det nu är fråga om, har

kompletterats med en hel del outgivet material från "The New Zanzibar" 1945, så även den senaste som alltså är nr 13 i raden. Då varje dubbel-CD omfattar två av de tidigare Lp-utgåvorna plus extra material, har vi nu kommit till Treasury Broadcasts nr 24 och 25, dvs halva den ursprungliga Lp-serien har nu kommit ut på CD. Vi tillåter oss hoppas att resterande delar skall komma ut i något högre tempo än de senaste.

Dessa radioprogram finansierades av det amerikanska finansdepartementet för att göra propaganda för krigsobligationer och är därför också intressanta historiska tidsdokument, samtidigt som det presenterades superb musik.

CD1 – innehåller Treasury Broadcast 24 från den 22 september 1945 med 11 titlar, samt 5 titlar från "The New Zanzibar" från den 24 september 1945

(Theme: Take The A Train ej inräknad). De bästa låtarna här är Someone, Homesick, That's All och Blue Serge samt den första dokumenterade inspelningen av Fancy Dan från första tillfället och Walkin' With My Baby och Lily Belle från Zanzibar.

CD2 – försätter med 3 nummer från Zanzibar – I Ain't Got Nothin' But The Blues med Al Hibbler och Kay Davis, Blue Skies och Suddenly It Jumped innan Treasury Broadcast 25 från 6 oktober 1945 vidtar. Här finns en hel del intressant material som Carnegie Blues, Go Away Blues med Joya Sherrill, och Jack The Bear med Junior Raglin i huvudrollen. Notabelt är här att det är Sid Catlett som sitter bakom trummorna i stället för Sonny Greer. Det bör observeras att inspelningen från "The New Zanzibar" aldrig utgivits tidigare.

Ljudkvalitén på dessa skivor är mycket bra och i stort sett alla nummer utöver de som nämnts ovan är mycket bra framförda. Skivan rekommenderas därför varmt.

Anders Asplund